

Bazaine

— Zwijg beval barsch de man die don Diego met den dood bedreigd had...

— Zit neer, zei deze, en drink met mij een glas wijn... Ge kunt me dan uitleggen wie gij zijt en wat gij van mij verlangt... Ik ben de braafste jongen die ooit door de Mexicaansche zon beschenen werd en verlang niet beter dan u voldoening te schenken... Zie, ik leg mijne wapens hier op de tafel... Eene kruik wijn, en van den besten!... En nog twee glazen...

De twee mannen keken elkaar aan...

Zij staken een der pistolen in hunnen gordel, gingen zitten , de andere pistool nog steeds in de hand en schoven de wapens die don Diego had neergelegd buiten zijn bereik.

Er werd gedronken...

— Op het welgelukken, zei don Diego, op goed valle het uit, maar onder de overweging dat hij meer kans had voor partijgangers van de republiek dan voor keizersgezinden te zitten, op het welgelukken van de onderneming van mijn vriend Juarez!

En na zijn beker tot op den bodem geledigd te hebben:

— Mag ik nu weten wat er is geschied?

— De heeren... zoo begon Ruy Blas.

— Gebieden u te zwijgen, zei een der mannen.

— Wel ja, beste vriend, sprak don Diego, laat die heeren het zelf zeggen... Zij zullen het wel zoo goed, zooniet beter weten dan gij!

— Waarom liet gij deze wapens door dien kerel aankoopen? vroeg een der heeren, zooals Ruy Blas hen noemde.

— Omdat ik ze noodig heb, Madre de Dios!

— Voor wat?

— Wel er is eene bijl, en daarmede wil ik hakken; eene pistool om te schieten; eene schup om te graven, en een dolk om te steken.

— Wilt gij mij voor den gek houden!

— Ik zou het niet durven te doen... Eene kruik wijn!...

— Die heeren beweren... wilde Ruy Blas uitleggen.

— Zwijg! klonk het weer gebiedend.

— Wij beweren, zoo ging de woordvoerder der twee voort, dat gij geene eerlijke bedoelingen hebt... Dat gij een bandiet zijt...

Don Diego sprong recht, maar de pistolen kwamen weer in de handen der mannen en hunne loopen waren op zijne borst gericht...

Hij ging weer zitten.

— En wij zien klaar in uw spel... Gij bestelt wijn en nog wijn, om ons dronken te maken... Wij zijn geen ezels en doorgronden uw opzet...

— Indien gij ezels waart, zei don Diego weer bedaard, zoo zoudt gij geen wijn drinken... Ik heb het nog nooit iemand euvel zien duiden dat hij een kruik wijn aanbood...

De mannen ledigden hun beker, stonden recht en de woordvoerder sprak:

— Volgt ons... Draag gij het pak!

— Is dat een bevel tot mij gericht? vroeg don Diego.

— Ja...

— Ik geloof, ik ben er overtuigd van dat gij niet weet wie ik ben, heerschap... Welnu, hoor dan wie ik ben... Gij ziet hier voor u staan den edelen... Maar, het gaat u eigenlijk niet aan wie ik ben!

Ik ging eene domme streek uitrichten, zoo dacht don Diego plotseling, toen hij zeggen ging wie hij was...

En zich tot Ruy Blas keerende:

— Neem dat pak op...

De andere gehoorzaamde en de vier mannen verlieten het lokaal, of beter gezegd wilden het verlaten.

De patroon der herberg, die het spel met de pistolen van achter zijn toonbank met de grootste onverschilligheid had gezien — er waren, in den laatsten tijd vooral, erger dingen in zijn huis gebeurd — sprong nu zeer snel naar don Diego en zei:

— Gij vergeet mij te betalen.

— Het is waar... 't Is de schuld van deze heeren...

En hij betaalde het gelag en liet het overschot in handen van den waard.

— Voor de bediende, zei hij.

Toen het viertal een paar straten ver was gestapt, naderde Ruy Blas den edelen don, die trotsch achter de twee anderen voortging, zonder het woord tot hem te willen richten, en fluisterde hem in het oor:

— Zoudt ge niet eens beproeven de twee politiedienaars om te koopen... Ge weet dat hier alles te koop is... het hangt maar van den prijs af dien gij besteden wilt...

— Ik heb met die kerels niets te maken.

— Al goed en wel, maar ze gaan ons naar de gevangenis leiden, en, in deze droeve tijden, weet ge nooit wanneer ge er uitkomt... Het zal uw vriend Juarez niet zijn, die er u komt uit verlossen... Die vent heeft andere jaguars te geeselen!...

Don Diego dacht een oogenblik na...

— Ruy Blas heeft gelijk, zoo overwoog hij... Eens in de doos, weet de hemel wanneer ge er uitgeraakt...

En tot zijn gezel:

— Beproef het maar eens... Ik maak er mijn handen niet vuil aan...

Ruy Blas ging tot bij de twee mannen en hield met hen een lang gesprek...

Hij kwam bij don Diego terug en fluisterde:

— Het zal gaan... Het zal er van af hangen hoeveel gij geven wilt...

— Een handvol goud...

De politiedienaars waren nader gekomen en hadden deze laatste woorden gehoord.

— Aangenomen, zei een hunner... Maar spoed u, want er zijn nu geen voorbijgangers en dus is het thans het gepaste oogenblik.

Hij stak de geopende hand uit.

Don Diego haalde een greep goud uit den zak en vulde de hem toegestoken hand.

Zonder nog een woord te spreken namen de twee kerels den hoed af, met zwier don Diego groetende en verwijderden zich...

Deze laatste keek hen na in de zeer lange straat en zag tot zijne niet geringe verbazing dat de politiedienaars het een paar honderd meter verder op een loopen zetten, om achter den hoek eener kruisstraat te verdwijnen...

Plots ging er een licht op in zijn geest.

Hij trad op Ruy Blas toe, die met het pak onder den arm, achter hem stond, en greep hem bij het linker oor, dat hij geheel omwrong, als wilde hij het van het hoofd draaien.

Ruy Blas slaakte luide kreten van pijn en wilde zich losrukken, maar de don hield het oor stevig vast en riep met dreunende stem:

— Ha, dat hebt gij met een vriend gedaan! Die twee kerels zijn uw helpers en gij hebt heel dat spel op het getouw gezet om mij te plunderen!... Ik zie er thans klaar in... Kniel en doe uw gebed... Ik ga uwe borst versterken, met er twee decimeter staal in te bergen... Hier, bandiet... Leg dat pak op den grond...

De andere zat reeds geknield en smeekte:

— In naam onzer vriendschap, spaar mij het leven...

— Daar spreekt die valschaard mij van vriendschap! riep don Diego uit...

— Heb medelijden met een armen sukkelaar, die geen voedsel meer had, die niet meer wist van wat hout pijlen maken!

— En daarom besloot ge gouden pijlen te maken, uit mijn goud, schobbejak!... Beken...

— Ja, ik heb een boevenstreek uitgehaald...

— Ge zijt een galgenaas en ik mag mijn degen niet bevuilen met uw onzalig bloed!... Ik zou u met dit pak den kop kunnen inslaan...

— Genade!

— Maar ik zal het niet doen... Sta recht, want ik schaam mij aan de voorbijgangers

zulk een laffe rekel te moeten vertoonen... Op!...

Ruy Blas had zich opgericht en stond bevend voor don Diego, met smeekende blikken en bleek gelaat...

— Keer u om...

Hij gehoorzaamde.

Met een smadelijken schop onder den rug, met groot geweld toegebracht, deed don Diego hem een eind weegs over de straat tuimelen, waar hij viel, snel recht krabbelde en het op een loopen zette...

Eenige voorbijgangers, die het spel hadden nagezien, klapten in de handen en juichten don Diego toe, die het pak opnam en statig heen ging...

Hij begaf zich naar de herberg, waar zijn paard gestald was geworden, bestelde een stevig maal en at en dronk zoo smakelijk alsof hij eene aangename wandeling in de stad had gedaan en er met hem niets bijzonders geschied was...

— Als ik nu eene lekkere sigaar gerookt heb en een uiltje gevangen, ga ik kleeren koopen voor de twee Oostenrijksche rakkers, en dan kan ik terug naar huis... Ze zullen daar wel denken dat ik te veel goud heb uitgegeven, maar het is mijne schuld niet en een mensch, al heet hij ook don Diego, kan zich laten beetnemen... Ik had beter uit mijn oogen moeten kijken, het is waar, maar ge leert met schade of schand en geen Ruy Blas, al ware hij mijn eigen broeder, zal me nog aan het lijntje krijgen, dat zweer ik.

Hij schoof een stoel dichter, legde er zijn beenen op, plaatste zijn rug gemakkelijk tegen de leuning van zijn zetel, keek eens in de zaal rond, knikte glimlachend tegen de waardin, sloot de oogen en eenige oogenblikken later ronkte hij dat het een aard had...

Toen hij de oogen opende was er volk in de herberg gekomen en hij zag eenige mannen die rondom eene tafel stonden...

Zij riepen en tierden, waren een oogenblik zoo stil dat men een muis zou hebben hooren trippelen en borsten dan weer in een ruw lawaai uit...

Don Diego rekte de armen en geeuwde een paar malen met opengesperden mond...

— Daar wordt gespeeld, mompelde hij.

Hij stond op en begaf zich naar de tafel.

— Dat ik daar niet eerder aan gedacht heb, zoo overwoog hij... Het ligt toch voor de hand... Door het spel win ik het uitgegeven goud terug, kom misschien met meer weer dan ik er uit den zak van Arroz heb medegedragen... Ik moet toch ook wat goud bezitten... Ik kan toch niet teren op den zak der Verbondenen...

Hij haalde de schouders op, als om er iets zwaars af te werpen.

— Ja, ik heb gezworen geen kaart meer aan te raken, maar dat was bedoeld, als het was om het plezier van te spelen... Nu is het in het belang der goede zaak, en ik heb mij niets te verwijten...

Hij ging het spel nazien...

Een der spelers, die zijn laatste bezit verloren had stond met een vloek recht en liet een plaats open.

Don Diego zette zich bedaard op den verlaten stoel en legde een handvol goud op de tafel.

De spelers keken hem even aan, zegden niets en het spel ging weer zijn gang...

Don Diego won...

Hij verdubbelde den inzet...

Opnieuw was de kans hem gunstig...

Zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken, zonder een woord te spreken, verdubbelde hij nog zesmaal den inzet en telkens won hij, tot verbazing van de omstaanders en verbeten woede der medespelers...

De bank zou het niet lang meer uithouden.

Maar de kans keerde en don Diego was op een slag alles kwijt...

Hij deed alles wat hij aan pepiters nog in den zak had bijeen en zette al wat hij nog rijk was op eene kaart...

Ongunstig was hem het lot en er bleef hem niets meer over, hij kon zelfs zijn gelag niet meer betalen...

Doodbedaard stond hij op en zeer kalm begaf hij zich naar den waard om krediet tot de volgende week te vragen, wat hem gereedelijk werd toegestaan daar de hospes hem kende en wist dat hij met een eerlijk man te doen had, die misschien wel weken, maanden zou wegblijven, maar toch zou eindigen met zijne schuld te komen voldoen...

Hij dacht er een oogenblik aan zijn pistolen, dolken en ander gerij te verspelen, maar wierp dat onzalig gedacht van zich af, omdat de amigos hem dat wellicht zeer euvel zouden opnemen en langs den anderen kant het vertoon der wapens argwaan in de herberg zou wekken...

Daarboven was de kans gekeerd en zou hij dien dag geen geluk in het spel meer vinden, daar was hij van overtuigd...

Eenige oogenblikken later reed hij, de teugels in de eene hand en het pak in de andere de baan op naar het verblijf der eedgenooten...

Toen hij eenigen tijd zijn paard had laten draven, terwijl hij in diepe beschouwingen over het gebeurde van den dag verzonken was, werd hij plots door eene gedachte zoodanig opgeschrikt dat hij de teugels introk en zijn rijdier tot staan bracht...

— Santa Fé de Bogotta! zoo riep hij uit. De kleeren van de twee jongens!

Hij had daar niet meer aan gedacht na het spel...

— Die twee zullen mij slecht ontvangen!... Ze zullen nochtans ongelijk hebben, want zoodra ik het noodige goud heb opgedolven, en dat zal niet lang meer duren, zal ik voor hen de rijkste kleeren koopen die zij ooit kunnen gedroomd hebben aan hun lichaam te zien!

Dat was voor hem weeral uit de voeten...

Nadat hij zijn paard had afgetuigd en vastgebonden op de plaats waar hij 's morgens het dier had gehaald, ging hij tot tegen den uitgang van de grot en in alle richtingen eens goed rondkijken of er zich niemand in den omtrek bevond...

Hij opende het pak en de kist, haalde er eene pistool, een dolk, eene bijl en een schupje uit te voorschijn alsook twee zakken, die aan elkaar waren verbonden met een lederen band, zoodat ze over linker en rechterschouder konden worden gelegd en in het midden op de borst vastgesnoerd, zoodat het gewicht van hun inhoud over het lichaam verdeeld, gemakkelijk kon worden gedragen...

Hij deed de wapens en de noodige munitie voor de pistolen in een der zakken en verborg dit alles in het klein gewas, op geringen afstand van den toegang der grot...

Hij sloot kist en pak, dat hij weer zorgvuldig met koorden omwond en op de door de verbondenen afgesproken manier trad hij de grot binnen.

Daar verhaalde hij van naaldeken tot draadje alles wat er dien dag met hem was voorgevallen, zonder de kleinste bijzonderheid over te slaan en besloot:

— Zoo ziet ge mij hier, geheel geplunderd, met het gerief van Arroz en niets anders... Spijtig dat het paard mij niet toehoorde, want ik had het op een kaart gezet, gewonnen, mijn goud terugbekomen en de bank doen springen, zoo dat wij nog rijker zouden geweest zijn dan heden morgen...

De oudste der Indianen, die de Witte Vogel genoemd werd, nam de pijp uit den mond, die dezen zelden verliet, want hij verspilde slechts weinig woorden, en sprak:

— Gij hebt u gedragen als een pasgeboren kind, tegenover den deugniet dien gij Ruy Blas heet, en als een onbezonnen man aan de speeltafel...

— Ik beken, zei don Diego.

— Er is door u ander werk te verrichten in het belang onzer zaak... Ik hoop dat gij het zoodanig goed zult uitvoeren, dat gij uw fratsen van vandaag zult doen vergeten.

— Dat zal ik...

— Met dit alles, meende Arroz, heb ik geene kleederen en moet ik met mijn verscheurd plunje de baan op...

— Ik beloof u dat ik...

— Ik zal er na mijn tocht zelf voor zorgen en terzelfdertijd voor deze twee jongens... Om aankoopen te doen en goud uit te geven, don Diego, zijt gij de man niet...

— Dat is zoo...

In dergelijke gevallen, als hij schuldig was, deed don Diego zich voor als een lammeken, en waar hij anders verwijten met uitgetrokken degen zou beantwoord hebben, deed hij zich zoo deemoedig en gelaten voor.

Het gelaat van den don drukte klaar uit dat hij innig bedroefd was; zijn anders zoo fier opgestreken knevels hingen slap naast zijne mondhoeken en zijn samengevouwen handen, waarop zijn kin rustte, schenen medelijden af te smeeken.

Wat konden de mannen anders doen dan tegen een slechten dag een goed gezicht opzetten en te denken dat zij zich niet meer zouden laten beetnemen door hun gezel, die nog zeer kalm zei:

— Ik heb gedaan om goed te doen!...

Bij het krieken van den dag stond Arroz klaar om terug den moeilijken weg naar den goudvoorraad op te gaan.

Hij verdeelde zijn wapens en gerief, alsmede den noodigen mondkost over de twee zakken, wierp ze over de schouders en verliet de grot...

De andere sliepen nog en hij had het niet noodig geoordeeld hen vaarwel te zeggen, omdat hij toch giste dat hij niet lang zou wegblijven, en tegen den middag terug in de spelonk zou wezen...

Tegen den middag, ja, en we zullen weldra zien waarom hij zulks dacht...

Hij had nauwelijks een vijftigtal stappen gedaan, of de toegang der grot werd weer geopend en het hoofd van don Diego kwam te voorschijn...

Vlug als een kat was hij in het kreupelhout gekropen, nam de twee zakken op, vulde er een met eetwaar en wierp ze dan over de schouders...

Hij bleef wachten tot Arroz aan de kromming der baan verdwenen was en stapte hem dan haastig na.

Aan den draai van den weg bleef hij weer wachten en als de Indiaan zeer ver verwijderd was, waagde hij zich dan ook op de baan, zooveel mogelijk langs het heestergewas of er doorheen den weg voortzettende, gereed om achter een boom te springen, als Arroz de minste beweging maakte die zou kunnen doen veronderstellen dat hij zich wilde omwenden, om achter zich te kijken...

— Als ik hem maar niet uit het oog verlies, zoo dacht de Mexicaan, want dan kan ik teruggaan naar de gezellen en is het mij een raadsel hoe ik aan goud zal geraken om drie makkers in het nieuw te steken...

En als ik hem kwijt speel binnen enkele uren, en hij heeft te dikwijls andere wegen ingeslagen, dan vind ik mijn weg niet meer terug en de heilige Madona wete waar ik dan zal aanlanden...

Oppassen is dus de boodschap...

Daar wendde Arroz plots het hoofd om, keerde zich in de richting van don Diego en met de hand aan het voorhoofd om zijn oogen te overschaduwen, keek hij voor zich uit...

Als een kat was de Mexicaan in het heestergewas bezijden den weg gesprongen en had zich er plat op den buik laten vallen.

Een glimlach speelde op de lippen van den jongen Indiaan.

— Ik heb het wel goed geraden, mompelde hij... De deugniet is belust op het goud en wil den weg weten om aan den voorraad te geraken...

Hij bleef nog een paar minuten staan en voor zich uitkijken.

Don Diego roerde geen vin en loerde naar den Indiaan, die hij van uit zijne schuilplaats kon in het oog houden.

Deze laatste zette zijn weg voort.

— Hij heeft mij niet gezien, dacht don Diego, maar ik moet toch voorzichtig zijn, want dit omkijken doet mij denken dat hij vreest achtervolgd te worden...

Zou hij iets gehoord hebben?

Dat is schier niet mogelijk, want ik loop als op vilt en de afstand tusschen mij en hem is nog al groot.

Arroz dacht langs zijnen kant:

— Zooals ik het voorgenomen heb, moet ik dien kerel dat de eerste maal voor goed afleeren...

En hij stapte sneller voort, zoo snel dat don Diego groote stappen moest nemen om hem te volgen...

Dat was vermoeiend, maar in de schaduw van de boomen langsheen de baan kon dat toch geschieden, maar de jonge Indiaan verliet het bosch, om een groot open stuk land, dat zich over hectaren en hectaren uitstrekte en met kort droog gras bewassen was, over te steken, en, was het om des te spoediger aan de stekende zonnestralen te ontsnappen, hij zette het op een loopen...

Don Diego wijfelde een oogenblik.

— Zou ik hem volgen?... Zal hij zich niet omwenden?... Zal ik nog kunnen gaan als we deze vlakte overgeloopen zijn?... Is me dat nu eene gedachte, Santa Fé de Bogotta! zulken weg te kiezen, als het in het woud zoo frisch moet wezen...

Het voornemen kwam een oogenblik in hem op terug te keeren, maar de aantrekkingskracht van het goud was te groot en toen Arroz ver genoeg was naar zijn meening, een klein punt geworden was op de onmetelijke vlakte, zette don Diego zijn beenen zoo snel mogelijk in beweging...

Hijgend en blazend, terwijl het zweet hem als in beken over borst en rug gutste en in dikke droppels over zijn gelaat lekte, geraakte hij over het plein, tijdig genoeg om den Indiaan, die waarschijnlijk daar wat gerust had, op een wegel van het woud te zien verdwijnen, tusschen het dicht bewassen en door klimplanten nog dichter gestopte woud.

Het was daar zeer frisch onder de gewelven door de kruin der boomen gevormd...

Op sommige plaatsen moest Arroz zijn bijl gebruiken om zich door de lianen heen te werken.

— Er moesten alle vijf minuten zulke gordijnen van klimplanten hangen, dacht don Diego... Hij doet toch het werk en ik kan wat uitrusten...

Het duurde echter niet lang...

Het bosch liep niet ver en ze bereikten weer een open plaats, die echter niet uitgestrekt was en aan den voet van een rotsachtig gebergte gelegen...

Zeer hoog was het niet en nog al heuvelachtig, zoodat het geen groote kunst was het te beklimmen, maar het lag in de blakende zon en een diepe zucht ontsnapte don Diego's borst, als hij Arroz gezwind zag omhoog klauteren...

— Madre de Dios! zei hij, daar gaat mijn laatste droppel zweet aan!... Als ik daar boven geraak, val ik uitgeput op den grond en ik geef er mijne schoone ziel terug aan haren schepper!

Toen Arroz boven was, stak don Diego het plein over en begon zich naar omhoog te werken, soms met handen en voeten, zich vastklampend aan eenig gewas, dan weer een eind naar beneden schuivend, dan een oogenblik, waar er steun te vinden was plat op den buik blijvende liggen...

Toen hij aan den rand van het gebergte geraakt was, stak hij omzichtig het hoofd naar boven, maar trok het dadelijk weer terug...

Op een tiental meter verder zat Arroz, gelukkiglijk den rug naar don Diego gekeerd, en liet zich een ontbijt lekker smaken...

De Mexicaan ontlastte zich van zijn zakken en maakte ze aan een struik vast...

— Het is hier wel niet gemakkelijk om aa tafel te zitten, dacht hij, maar ge moet het leven nemen zooals het komt...

Ik zal hier volbrengen hetgeen aan de deugdzame lieden wordt opgelegd: in het zweet mijns aanschijns zal ik mijn brood eten...

Hij haalde mondvoorraad uit een der zakken, maar eene onbedachte beweging deed den struik buigen en heel het gerij lossen, zoodat het den berg afrolde en bijna beneden op een heuveltje bleef liggen...

Don Diego liet halfluid eene verwensching hooren...

Hij begon te eten, maar keek zonder ophouden boven den rand om te zien of Arroz niet voortging.

Deze had zich, na het ontbijt, op den buik uitgestrekt en de zakken, die hij wellicht geledigd had, over zijn hoofd gelegd...

— De gelukkige rust, meende don Diego, terwijl ik hier ongemakkelijk zit en, als ik mijn maag gevuld heb, weer terug naar beneden moet om die verwenschte zakken te halen! En dan weer naar omhoog... Ik heb veel lust om mij te laten rollen en aan den voet van den berg te slapen, tot ik weer geheel mijn krachten heb teruggewonnen. En dan naar huis...

Maar hij deed het niet... Het goud lokte hem aan en daar kon hij zich niet tegen verweren...

Hij stak het hoofd nog eens boven den rand en zag den jongen Indiaan nog altijd liggen in dezelfde houding.

Don Diego daalde den berg af, kwam nabij het heuveltje waarop de zakken lagen, strekte de hand uit, duwde door deze beweging het uitstekend stukje grond waarop zijn voet stond weer omlaag, verloor het evenwicht en tuimelde hals over kop naar beneden...

Hij bleef een oogenblik, meer door den schrik dan door den val bedwelmd, op den rug liggen, kwam overeind, betastte armen en beenen en gromde:

— Niets gebroken!

Omzichtig rekte hij het geheele lichaam uit.

— Binnenwaarts ook niets gekwetst!... Mijn hoofd is nog heel en van hersenschudding geen spraak... Ik ben er goed van afgekomen en dus in staat te herbeginnen, want hoe meer tegenslag, hoe hardnekkiger ik doorwerk!...

Hij zuchtte diep, liet zijn blikken van den voet tot den top van den berg dwalen en kreet:

— Vooruit, don Diego, sta daar nu niet als een oud wijf te aarzelen... Uwe Calvarieberg op!...

Met nieuwen moed en met nieuw zweet besteeg hij den berg, kreeg de zakken te pakken en geraakte boven, waar hij weer omzichtig het hoofd boven den rand opstak...

Arroz was verdwenen...

Nergens eenig spoor van hem, in de verste verte niet, hoe don Diego, die nu rechtgekomen, naar alle zijden uitkeek...

— Dat ziet er lief uit, morde hij... Is die kerel in den grond verdwenen!... Hij moest volgens zijn verhaal, toch niet langs holen of pijpen onder den grond naar de trap van den boozen geest... En we moeten toch eerst nog de krokodillen zien en het oude gillende wijf!...

Hij had niet bemerkt dat de helling van den berg langs die zijde vol diepe kloven was en Arroz er aan het zicht onttrokken werd...

Toen hij een eind ver, recht voor zich uit, was voortgestapt, op goed valle het uit, zag hij den Indiaan uit een dezer diepten te voorschijn komen...

— Dat is nog zoo slecht niet, dacht hij. Zoo kan ik mij gemakkelijk verbergen en hem nogal dicht naderen... Alles heeft zijn goeden en zijn kwaden kant in het leven...

Aan het einde der helling nam Arroz een schuinen weg en trad in een woud, dat zich weer niet ver uitstrekte, want weldra stond hij aan den oever van een breeden waterplas...

Hij ontkleedde zich, bond de zakken stevig op zijnen rug en liet zich in het water glijden.

— Moet ik daarin? zei don Diego, en de angst greep hem aan de keel... Ik kan wel zwemmen, maar met die pakken op den rug weet ik niet of ik wel zal bovenblijven...

En als er krokodillen zitten?...

Waarom gaat die verwenschte Roodhuid niet langs de boomen, zooals hij het ons heeft verhaald...

Als ik nog lang aarzel ben ik hem weer kwijt!

Waren er krokodillen dan zou hij niet zoo rustig zwemmen...

Hij is al aan den overkant.

Zoo snel het maar gaan kon ontdeed hij zich van zijn mooi pak, snoerde alles met de zakken op zijn rug vast, zooals hij het Arroz zien doen had, en toen deze laatste in het woud aan de overzijde verdwenen was, gleed don Diego in het water en zwom...

Het ging beter dan hij had gedacht en het was met een zucht van verlichting dat hij den anderen oever betrad.

Hij kleedde zich snel aan en volgde weldra het pad dat de Indiaan door het woud genomen had.

Het bad had den don verfrischt, zijne vermoeidheid was gelenigd en met nieuwen moed volgde hij weer den man die naar den goudvoorraad ging.

Nog ruim drie kwaart uurs duurde de tocht door de bosschen en ze bereikten eene groote baan.

— Het is net alsof ik hier nog geweest ben, dacht don Diego... maar het is waar ook dat al de wegen hier aan malkaar gelijken.

Toen ze nog een duizendtal meter hadden afgelegd, bleef Arroz staan en wendde zich om.

Hij staarde in de richting van den don, die zich haastig achter een boom had verborgen.

— Wie daar! riep de Indiaan.

Hij haalde eene pistool te voorschijn en laadde ze metterhaast.

— Afgevangen, mompelde don Diego... Hij heeft mij gezien... Ik hang er aan... Als ik niet antwoord geeft hij vuur!... Hij komt nader... Er is niets anders te doen dan don Diego te laten zien... Op Gods genade dan maar!...

— Goed volk! kreet hij zoo luid hij maar kon en sprong van achter den boom uit, op de baan...

Arroz, die zijn pistool in de vuist en den loop naar den don gericht, tot bij hem was gekomen, liet zijn arm zakken en de grootste verbazing blijken.

— Wie zou nu toch durven denken dat gij het waart, amigo... Waarom toch u verschuilen?... Hadt gij mij dan niet herkend.

— Ja... Neen... Dat is het eigenlijk... Ik zag een man voor mij stappen en ik kon maar niet gissen wie het mocht wezen. Ik dacht niet dat gij het waart, omdat... ja, omdat gij naar den goudvoorraad op weg moest zijn... Nu is het hier misschien de baan naar dezen voorraad, maar... ja, dan ben ik er geheel onwetend langs gesukkeld... Geloof mij, dan is het buiten mijn weet...

Arroz begon te lachen...

— Weet gij dan niet waar gij u hier bevindt?

— Dat is te zeggen... eigenlijk weet ik er niets van. Ik ben zoo wat gaan wandelen. Ik ben verdwaald geraakt... En dan heb ik zoo maar op goed valle het uit mijnen weg gekozen...

— Gij hebt dan toch de rechte baan gevolgd, want ge staat hier op twintig meter afstand van den ingang der grot...

— Waar sta ik?

— In de buurt van den toegang tot ons verblijf!

— Het is niet mogelijk...

— De zuivere waarheid... Als ge met mij wilt naar binnen gaan, zult ge het zien.

Nooit was don Diego, in de hachelijkste oogenblikken van zijn bestaan zoo bedremmeld geweest.

— Maar gij dan, zei hij na een stond stilzwijgen, om zijn ontsteltenis wat te temperen, maar gij gingt toch goud halen!... Ge kunt nu toch nog niet terug zijn!...

— Ik ga morgen op reis naar de goudkreek. Alvorens deze lange en vermoeiende reis te ondernemen wilde ik een proeftochtje doen...

— Dat heet gij een proeftochtje! kreet don Diego.

— Wat bedoelt gij?

— Ja... Zie... Ik bedoel zoo van 's morgens vroeg weggaan en... Ha, dat was zoo maar om uwe beenen daar aan gewoon te maken.

— Dat was het... En mijn armen, en mijn gansch lichaam... Ik wilde het ook eens goed laten uitzweeten.

— En zijt ge er in gelukt, vroeg don Diego, denkend aan al het zweet dat hij op weg had gelaten.

Hij zei dat met zulk een bedrukt gelaat, dat de Indiaan alle moeite van de wereld doen moest om niet in lachen uit te barsten.

— Ja, antwoordde hij, opperbest... Ik heb langs wouden en pleinen gegaan en geloopen, bergen beklommen en een rivier overgezwommen en ik ben nog wel te been tot hier geraakt... Ik zal morgen met veel moed de reis aanvangen... Zijt gij op jacht geweest, met deze twee zakken?... Veel gevangen?

— Drommelsche zakken! dacht don Diego. Hoe geraak ik daar uit?

En na eene korte aarzeling, antwoordde hij:

— Wel ja, het is eigenlijk met dit doel dat ik de zakken heb gekocht... Ik dacht, als ik ze voor u bestelde dat ik die op mijn zwerftochten, en misschien aan den arbeid voor onze zaak, wel zou kunnen gebruiken... Het is een gemakkelijk stelsel... Ge kent er iets van...

Arroz drong niet verder aan en de twee mannen verdwenen in de opening, die naar de trap der grot leidde...

— Zoo hebben ze mij nog nooit, op zulk een korte spanne tijds beetgenomen, dacht don Diego... Eerst die Ruy Blas in de stad en nu die verwenschte Indiaan. Ik moet eens wat orde in mijn bovenkamer brengen, om niet meer zoo voor het lapje te worden gehouden...

Toen des anderdaags de Indiaan don Diego bij den schouder schudde, hem deed wakker schieten en hem zegde:

— Ik ga... Deze maal is het naar den goudvoorraad... Tot overmorgen of misschien binnen drie dagen...

Toen zei de Mexicaan:

— Goede reis, amigo...

En hij wendde zijn lichaam eens om op zijn mosbed, sloot de oogen en mompelde:

— Ik ga niet meer mee. Mijn armen, mijn beenen, mijn rug, het is alles als gebroken... Ik zal trachten op een andere manier aan goud te geraken!...

HOOFDSTUK XIV

ALFONSO DE PUABLA, KAPITEIN DER WACHT

De Witte Vogel en Snelvoet, de twee Indianen, die hun lot aan dat van Arroz hadden verbonden, om, ter wille van de verbetering van den toestand hunner rasgenooten, hun vrijheid en hun leven voor keizer Maximiliaan te offeren, hadden geruimen tijd in hun taal met elkaar gesproken, terwijl don Diego met Jan en Kobe in een anderen hoek der grot een praatje voerden.

— Don Diego, zei de Witte Vogel in het Spaansch, kom eens even hier.

Toen de geroepene voor hen gezeten was, nam de Indiaan zijn pijp uit den mond, en zei met het ernstigste gelaat van de wereld:

— Gij zijt een speler, don Diego...

Deze keek met een verwonderd gezicht den Roodhuid aan.

— Een speler? vroeg hij. Hoe bedoelt gij dat.

— Gij zijt een verwoed speler, herhaalde de Witte Vogel.

— Dat hangt er van af hoe gij dat verstaat. Ik ben een speler voor geld geweest, maar ben het nu niet meer...

— Sinds eergisteren van hoedanigheid veranderd?

— Ik heb gezworen geen kaart meer op te nemen.

— Hoe dikwijls reeds legdet gij dien eed af?

— Ik wensch van u... zei don Diego, wien het bloed reeds naar het hoofd steeg en die zich veel moeite moest geven om kalm te blijven, maar de Indiaan onderbrak hem en sprak met klem:

— Ik spreek hier over zaken die onze onderneming betreffen, en gij weet, don Diego, dat gij in zulk geval op mijn woorden niets af te dingen hebt... Ik verzoek u diensvolgens kort en goed op mijne vragen te antwoorden, zonder rond den pot te draaien, zonder omwegen te zoeken... En ik herhaal mijne vraag:

— Gij zijt een speler?

— Ja, zei don Diego, kortweg.

— En drinkebroer?

— Als het noodig is, vooral in het belang onzer zaak.

— En voorvechter van eerste gehalte?

— Ja...

— Dan past gij als een deksel op een keteltje bij den heer Alfons de Puabla, die bevel voert over de wacht die keizer Maximiliaan in het klooster bewaakt...

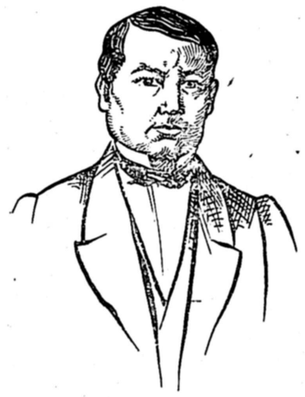
— Ik zou liefst bij dien kerel niet vergeleken worden.

— Hij is een speler... Een speler die zijn broek op het spel zou zetten, zooals gij.

— Dat heb ik nooit gedaan...

— En drinkebroer die de zee zou binnenzwelgen als ze uit wijn bestond instede uit water.

— Van zulk eene wijnkruik heb ik nog nooit gedroomd...

Juarez

— En vechtersbaas, die met of zonder rede de menschen te lijf gaat.

— Dan ben ik zijn man, en ik geef u de verzekering dat ik hem de ooren of den neus afkap, als gij het noodig vindt, en hem twee decimeter staal in de borst stoot, als gij het mij beveelt.

— Gij zult hem integendeel niet het minste leed doen, want gij moet trachten zijn vriend te worden... Het spel en de drank zullen u daartoe de gelegenheid moeten geven. Begrijpt gij mij?

— Ik denk wel ja.

— Eens zijn vriend moet gij het middel vinden om in het klooster binnen te geraken.

— In de gevangenis van den keizer!

— Voorloopig niet... Ik heb gezegd: in het klooster waar de vorst gevangen wordt gehouden...

— Zal het wel mogelijk wezen...

De Witte Vogel onderbrak hem:

— Alles is mogelijk, als ge er de noodige wilskracht toe bezit... Waar een man staat, is een weg... Eens binnen het klooster moet gij nagaan hoe wij er kunnen komen en hoe de keizer te verlossen is... Dat is al...

— Anders niets. Ik dacht dat gij mij gingt vragen den keizer hier te brengen...

— Indien gij dat kunt gedaan krijgen, zult gij ons veel moeite sparen, maar voorloopig verlang ik dat nog niet...

— Ik dank u.

— Ik zal u het noodige goud geven, maar ik verzoek u het voor de zaak te gebruiken en het niet door den eenen of anderen Ruy Blas te laten rooven...

— Een ezel stoot zichzelf maar eens aan denzelfden steen...

— Goed, maar vermits gij geen ezel zijt, naar ik denk, raad ik u aan uit uwe oogen te zien, wat trouwens de eenige manier is om te zien...

De goudzak van Arroz werd aangesproken en als don Diego zijn zakken gevuld had, zei de Witte Vogel:

— Stijg nu zonder uitstel te paard en tracht Alfonso de Puabla te vinden...

— Waar denkt gij dat ik hem zal ontdekken?

— Indien ik dat wist, zou ik het u al gezegd hebben... In een der speelhuizen... Het is uwe taak hem op te sporen... Goede reis en veel geluk... Ten laatste binnen drie dagen verwachten wij u hier... Pas op het goud, want ge weet wat Arroz moet doen om het hier te brengen...

Eenige stonden later zat don Diego te paard en reed het dier vierklauwens den weg naar de stad op.

Wanneer don Diego daar kwam, was zijn eerste werk naar de herberg te rijden waar hij een paar dagen vroeger zijn paard had gestald en er zijne schuld te betalen.

Hij bestelde een beker wijn en begon met de waardin een praatje te voeren, over koetjes en kalfjes.

— Maar zeg mij eens, zoo sprak hij plots van onderwerp veranderend, komt Alfonso de Puabla hier soms ook de kaarten opnemen?

— Hij is nooit hier geweest.

— Kent gij hem?

— Ja.

— Wat doet hij tegenwoordig?

— Wel, naar ik gis, hetgeen hij sedert lang doet...

— En dat is?

— Soldaat en later officier .. Hij is thans kapitein in dienst van Juarez en bevelvoerder over de wacht in het klooster, waar de vreemde tevens gevangen zit.

— Het wijf is niet erg keizersgezind, dacht don Diego... Op mijne woorden letten is dus de boodschap.

— Is mijn vriend Alfonso nog altijd zulk een verwoed speler?

— Hij is uw vriend!... En gij vraagt wat hij uitricht!...

— Het is jaren geleden dat ik hem nog gezien heb, maar toen was hij al van het kaartspel niet te verjagen.

— Dit zal nu wel erger geworden zijn, kwam er een man zich in het gesprek mengen, die bij de toonbank had gestaan en naar de samenspraak had geluisterd.

— Kent gij hem?

— Van dichtbij... Ik heb reeds dikwerf met hem gespeeld...

— Waar?

— Zoowat overal...

— Ik kan hem daar bezwaarlijk gaan vinden...

— Wilt gij hem opzoeken?

— Dat is mijn wensch.

— Binnen een uurtje treed hij in den winkel van Gil Blas.

— Weer een Blas, dacht don Diego... Op mijn zakken letten, beste vriend...

— Twee straten verder, links uit, treft ge een grooten winkel aan waar alle soort eetwaren verkocht worden... Geen uithangbord. Alleen op een plaatje tegen het venster: Hier is het bij Gil Blas... Gij gaat recht naar de tweede kamer, achter den winkel... Daar wordt gedronken en gespeeld... Ook wel eens gevochten met dolk en pistolen...

— Ik heb er ook.

— Ja, maar die er bezit wordt ook dood gestoken of geschoten. Alfonso de Puabla heeft er geen schrik van en reeds meer dan een, die Puabla koud had gemaakt, is er buiten gedragen geworden...

— Dat kan mij niet gebeuren!

— En waarom niet?

— Ten eerste, beste mensch, omdat ik altijd de eerste ben als er gestoken of geschoten wordt en... ik zegde het u reeds... omdat ik een oud vriend van Alfonso ben... Ik heb het genoegen u te groeten...

En tot de waardin:

— Mocht ik soms blijven doorspelen en doordrinken, verzorg goed mijn paard... Binnen een paar dagen keer ik in alle geval hier terug...

Een zwierige zwaai met den hoed vergezelde zijn groet. Hij streek zijn knevel op, legde de hand op het gevest van zijn degen en trotsch, het hoofd in de lucht, verliet hij de herberg...

Hij vond zonder moeite den winkel van Gil Blas en wilde zich naar de tweede plaats van dit huis begeven zonder acht te slaan op den waard, die zich achter zijne toonbank bevond.

— Hé!... Waar naar toe?

Don Diego wendde zich naar den man die deze woorden had gesproken en antwoordde op hooghartigen toon:

— Ik wensch te spelen.

— Hier wordt niet gespeeld, zei de waard op denzelfden korten toon als don Diego had gebruikt.

Deze laatste naderde de toonbank, streek de knevels op, keek den winkelier een wijl doordringend aan en voegde hem snauwend toe:

— Is het mij die gij voor den gek wenscht te houden! Zeg het en ik nagel u met mijn degen tusschen al uwe doozen en bokalen aan een uwer uitstalkasten...

Deze bedreiging scheen weinig indruk te maken op den toegesprokene, want hij keek glimlachend den snoever aan en sprak zeer kalm:

— Wie zoudt gij daarvoor medebrengen?

— Denkt gij dat ik het niet alleen zou gedaan krijgen?... Beproeven?...

— Och, ging de andere nog altijd zeer kalm voort, tot wat zou dat baten?... Gij zegt dat gij hier komt om te spelen... Veronderstel nu eens dat er hier zou gespeeld worden... Denkt gij dat ge dan tot uw doel zoudt geraken door mij hier met uw degen vast te nagelen?... Wie heeft u naar mijn winkel gezonden... Als gij begonnen waart met mij dat te zeggen, zouden wij al die woorden en al dien tijd niet hebben verkwist!...

— Het is waar, en ik zie met veel genoegen dat gij tot betere gevoelens komt.

De winkelier lachte luid op.

— Ik!... Gij zijt goud waard, beste man!

— Dat is zoo, en daarom wensch ik te spelen...

— Hoe komt ge hier?

— Op mijn twee beenen, maar om het kort te maken... Is de edele heer kapitein Alfonso de Puabla reeds hier.

— Waarom vraagt ge mij dat?

— Santa Fé de Bogotta! kreet don Diego...

Zijt gij dan volslagen doof, heer Gil Blas... Ik heb het u reeds tweemaal gezegd: om te spelen!

— Wie zijt gij?

De andere streek weer zijn knevels in de hoogte, wierp het hoofd in den nek en antwoordde:

— Don Diego, die met zijn goud geen weg weet en de kans wil wagen tegen den gelukkigsten speler dezer stad tegen den edelen heer kapitein Alfonso de Puabla...

— Gij kent hem?

— Ik zou het gelooven... Een vriend van in mijne prilste jeugd...

— Hij is nog niet hier, maar ik verwacht hem...

— En meteen bekent gij dat er in uw huis wordt gespeeld... Gij hebt tijd noodig gehad, heer Gil Blas, om zoover te geraken!

De andere lachte weer.

— Gij boezemt mij vertrouwen in... Treed binnen...

En hij opende de deur der achterplaats.

Het was eene mooi versierde kamer, met tapijten behangen, en talrijke sierplanten voorzien, waar in het midden eene groote eiken tafel stond, waarrond talrijke ruime zetels te zien waren...

Het was het vermaardste speelhol van de stad...

— Ga zitten, zei Gil Blas... De gasten zullen weldra hier zijn en de heer Puabla zal niet lang uitblijven...

— Mijn Gil Blas ziet er een praatzieken kerel uit, dacht don Diego... Ik zal maar eens beproeven hem eenige pieren uit den neus te halen...

En hij vroeg:

— Is mijn vriend Puabla nog altijd zoo.. zoo...

— Ge wilt waarschijnlijk : zeggen: zoo mager? meende de winkelier.

— Juist... Maar ik zocht naar een ander woord om het sierlijker te wijzen op de magerheid van kapitein de Puabla...

— Nog altijd zoo mager als een graat, beste heer, en dan toont hij dunner door zijne overdreven lengte... Hij steekt overal boven uit, als een vlaggestok!...

— Zijn gelaat is echter nog altijd dat van een man met wilskracht bezield? zei don Diego op goed valle het uit, want hij wilde weten hoe zijn vriend er omtrent uitzag...

— Dat zou ik gelooven, praatte Gil Blas er op los... De oogen bliksemen vuur en de lange knevel onder den grooten haviksneus duidt dadelijk aan dat ge met iemand te doen hebt die zich niet op de teenen laat trappen... En dat moogt ge niet doen, want dat zou u slecht bekomen... Hij nagelt den mensch niet vast, zooals gij het deedt, heerschap, maar steekt ze omver... In alles moet men hem toegeven, hij wil steeds gelijk halen, en, bekomt hij het niet, dan vliegt zijn degen uit de schee...

— Dat is het beste middel om gelijk te halen, zei don Diego... Zoo doe ik het ook...

En hij dacht:

— Nu mag mijn vriend de edele kapitein Alfonso de Puabla hier verschijnen... Mager, lang als een dag zonder eten, met fonkelende oogen in zijn smallen snuit, een haviksneus en een langen knevel, dat is mij voldoende om hem dadelijk te herkennen...

Hij praatte nog een tijdje met Gil Blas en sneed op vooral wat zijn persoon betrof, zoodat de winkelier veel ontzag voor zijn nieuwen speelklant begon te krijgen...

Don Diego dronk zeer matig van den wijn dien hij besteld had...

— De voorzichtigheid is de moeder der wijsheid, zoo overwoog hij... Misschien komt die vlaggestok bloednuchter hier binnen... Na de onderneming drink ik een heel vat wijn tot op den bodem ledig!...

Reeds waren een drietal mannen in de speelkamer getreden, toen eene zware stem zich in den winkel liet hooren:

— Een vriend, zegt gij, Gil Blas... Een vriend!... Ik heb geen vrienden en wil er ook geen hebben... Uit vroeger jaren... Dat is onzin... Ik wil een hondsvod zijn, als ik ooit een vriend bezeten heb in mijne jeugd!... Laat mij dat zonderlinge schepsel eens zien...

De deur werd opengestooten en Alfonso de Puabla, die zich bukken moest om in de kamer te komen, trad te voorschijn.

Hij bleef in de deuropening staan, vestigde zijne blikken op don Diego en riep, na een oogenblik dezen laatste met groote vonkelende oogen te hebben aanschouwd:

— Zijt gij soms mijn vriend?

Don Diego was rechtgestaan en had den kapitein met schijnbare verbazing bezien.

— Bij mijn patroon, sprak hij, als gij kapitein Alfonso Puabla zijt, dan heb ik mij vergist!

— Dat ben ik... Wie zou ik anders kunnen zijn?

— Gelieve mij dus te verontschuldigen, hernam don Diego, maar ik heb in mijne jon-

gelingsjaren een vriend gehad die denzelfden naam droeg en soldaat was. Ik dacht hem hier in u weder te vinden, maar ik bemerk dat ik mij bedrogen heb... Was het soms uw broeder?

— Nooit een broeder gehad!

— Een uwer familieleden misschien?

— Dat kan... Ik heb mij nooit met mijne familie opgehouden.

— Hij geleek wel op u, maar het was toch een gansch ander man...

— Ik heb de eer dan u te groeten.

— Ik heb dezelfde eer...

De kapitein was op don Diego toegetreden...

— Wanneer ik hier in deze kamer tot iemand zeg: ik heb de eer u te groeten, dan beteekent dat: gij kunt uitrukken...

Don Diego ging bedaard zitten.

— Zoo, dat is de beteekenis van uw groet? Dan houden wij er eene afzonderlijke manier op na... Als ik deze woorden tot iemand spreek, dan beduidt zulks: neem plaats, wij gaan een kaartje trekken...

— Ja, dan verschilt onze handelwijze veel, maar, ik voeg er te uwer inlichting bij, dat ik, als de toegesprokene dan niet uitrukt, ik hem buitensmijt...

— Het is goed zulks te weten, zei don Diego die allerbedaardst bleef zitten...

Hoogrood kleurde zich het smalle gelaat van den kapitein, en hij sprak met ingetoomde woede:

— Ik heb de eer u te groeten... Een, twee, drie!

— Vier, vijf, zes, telde don Diego voort.

— Ik geloof dat gij mij voor den gek houdt.

— Bemerkt ge dat nu eerst?

Deze vraag op den kalmsten toon van de wereld gesteld, deed Puabla uit zijn haak schieten.

Hij streek met bevende hand zijne lange knevels glad en riep uit:

— Nog nooit heeft een man mij ongestraft voor den gek gehouden!

— Vandaag wel.

De kapitein trok zijn degen...

— Hier buiten! riep hij, ziedend van toorn...

Don Diego was rechtgesprongen, achteruitgetreden en had insgelijks zijn zwaard ontbloot!...

— Beste vriend, zei hij nog altijd even kalm, wind u zoo niet op, want dat gaat u het onderspit doen delven!

De degens werden gekruist...

Het was zichtbaar dat don Diego beter met het staal om kon gaan dan de kapitein, en de omstanders, die ook iets van vechten kenden, bemerkten dat hun lange vriend door zijn tegenstrever gespaard werd...

— Ik mag hem niet doodsteken, zoo oordeelde don Diego onder het schermen, want dan valt heel mijn plan in duigen en ik zou door den Witte Vogel slecht ontvangen worden, als ik hem kwam melden dat ik Alfonso naar eene betere wereld heb gezonden... Ik wil beproeven hem te ontwapenen, en dan het middel zoeken om niet te herbeginnen... Het is nog eene streek die mijn oud-leermeester in de wapenen mij heeft geleerd...

De degen van don Diego raakte de vingers van den langen man en het zwaard van dezen laatste bekwam daarmee een flinken slag, zoodat het in eenen hoek der kamer terecht kwam...

Puabla liet eene verwensching hooren...

Don Diego lachte en zei:

— Raap uw wapen op, waarde heer, en berg het in zijn scheede... Ik wil uw leven niet... Wel uwe vriendschap... Ik heb u niets misdaan, gij mij niet... Waarom ons bloed vergieten... Laat ons liever trachten malkaar wat goud af te winnen...

De kapitein, die onder het kruisen der degens ook spoedig bemerkt had dat de andere hem de baas was, en wiens opgewondenheid nu schier geheel verloopen was, oordeelde het geraadzaam den wijzen raad van zijn tegenstrever te volgen.

Hij borg zijn degen op, die een der toeschouwers hem had overhandigd en zei:

— Het zei zoo... Op eene voorwaarde...

— En die is?

— Dat gij den toon niet meer aanslaat dien gij tegenover mij hebt laten hooren!

— Ik verg van u hetzelfde.

— Goed... Eene kruik wijn... De kaarten... Een tweegevecht met goud... Een onzer moet alles kwijtgeraken, al speelden wij tot morgen vroeg...

— Dat zal wel niet noodig zijn!

— Neen?

— Geenszins, om de gezonde reden dat gij binnen een uur, binnen een paar uur wil ik toegeven, zoo arm zult zijn als een Indiaansche bedelaar!...

— Of gij...

Het spel begon...

Er werd geen enkel woord meer gesproken

zoomin door de spelers als door de toeschouwers, die zich om don Diego en de Puabla hadden geschaard.

Vijf hunner wedden op het spel van den kapitein; één op het spel van den andere.

De kaart werd gekeerd en don Diego had gewonnen...

— Verdubbelen? vroeg hij.

— Ja, was het antwoord van zijn medespeler.

Weer won de eerste, en dit herhaalde zich keer op keer.

Nog één toeschouwer zette zijn kans op den kapitein en daarna werd er niet meer gewed, daar niemand nog dorst zijn geld te wagen op het hoofd van Puabla...

Don Diego had de sympathie der omstaanders terzelfdertijd als het goud van zijn tegenstrever gewonnen, niet alleen omdat de kans hem zoo gunstig was, maar ook omdat hij zonder verpoozen kruiken wijn bestelde en al de aanwezigen steeds uitnoodigde mee te drinken...

Hij bracht dikwerf den beker aan den mond, maar dronk met kleine slokjes...

Alfonso deed hetzelfde, maar dronk telkens zijn beker tot den bodem droog...

De eerste speelde zoo kalm, alsof het spel hem niet aanging; de andere beefde van opgewondenheid, die grooter en grooter werd naarmate zijn goud naar zijn medespeler overging...

Opeens sloeg hij met de vuist op de tafel, liet eene lange en rollende verwensching hooren en kreet:

— Het is gedaan!

— Wat?

— Ik bezit niets meer!

— Ik heb het u voorspeld!

— Gaat gij met den duivel om?

— Och neen, lachte don Diego, maar ik heb een oom die geheimschrijver van den Satan is en die voert mij, uit de onderaardsche kolken, het goud aan de hand waarmede ik speel!..

Het is behekst en een Kristen kan het mij dus niet afwinnen!... Dat is geheel het geheim...

De lachers waren langs zijn kant, want hij bestelde twee kruiken wijn.

— Om op den goeden uitslag te klinken! meende hij.

De kapitein had in al zijne zakken getast, om er iets van waarde in te vinden, dat hij op het spel kon zetten, doch vruchteloos.

— Ik zou vijf jaar van mijn leven willen geven! riep hij uit, voor vijftig oncen goud!

Het is nu het oogenblik om hem te vangen, dacht don Diego.

— Dat is niet te veel, tien oncen per jaar, en als ik ze aan mijn leven kon vastknoopen, ik betaalde er onmiddellijk dien prijs voor... Maar het gaat niet... Het is trouwens niet noodig, waarde vriend, dat gij een gedeelte van uw leven opoffert... Ik ken u als een eerlijk man en wil met u op het woord spelen... Hoe denkt gij hiervoor?

De kapitein greep met twee handen naar het middel dat hem gegeven werd, om de kans nog eens te wagen.

— Aangenomen! zei hij volmondig.

Hij had de vaste overtuiging dat het geluk hem nu zou toekomen en de fortuin hem gunstig zou wezen...

Het spel herbegon en het lot begunstigde Alfonso die weldra over een hoop goud beschikte.

Dat duurde echter niet lang en weldra scheen de gelukster van don Diego met helderen glans en toen in den nacht de oogen van Puabla zeer klein werden, zoowel van vermoeidheid als van dronkenschap, had hij aan don Diego eene ontzaggelijke som te betalen, die hij met al wat hij nog kon verdienen in heel zijn leven niet af te dragen was...

Hij sloot de oogen en viel in 't slaap...

Don Diego stond van de speeltafel op, rekte zijne ledematen uit en zei:

— Ik moet weg... Als mijn vriend ontwaakt, zeg hem dat ik hem morgen in den voormiddag bij hem thuis zal komen opzoeken...

Hij haalde zijne pistolen te voorschijn en keek ze zorgvuldig na...

— Met goud beladen, moet men op zijn hoede zijn, sprak hij, terwijl hij zijne blikken liet gaan over de vijf mannen, die het spel hadden blijven bekijken en herhaaldelijk op zijne kosten hun keel hadden gespoeld, zoodat zij ook al niet te best op hun beenen stonden...

Hij mocht echter gerust naar huis toe gaan, want de kerels, die gezien hadden hoe hij zich met den kapitein had gemeten, zouden hem niet aanranden.

Hij sliep als een man die zijne dag- en daarbij zijne nachttaak in eer en geweten heeft afgedaan en was frisch en gezond nog al vroeg het bed uit...

Hij ontbeet met smaak en, na een sigaret

te hebben opgestoken, vroeg hij aan de waardin:

— Is het klooster, waar de edele de Puabla zijn lang lichaam op dezen stond nog eens in zijn bed omkeert, want hij lag gisteren met grooten diepgang in de wijnzee, ver van hier?

— Neen, maar ge zijt toch zeker niet van plan er u heen te begeven?

— Toch wel.

— Daar zoudt gij u te vergeefs moeite voor getroosten.

— Hoedat?

— Wel, ge moogt het op grooten afstand niet naderen.

— Ook niet als ge kapitein Alfonso de Puabla wenscht te zien.

— Onder geen voorwendsel.

— Als de kapitein u ontboden heeft?

— Ja, zie, dat weet ik niet.

— Ik heb Staatszaken met hem af te doen.

— Ha, zoo... Dat is iets anders... Maar het zal toch niet gemakkelijk gaan...

— Wijs mij den weg maar...

De waardin voldeed aan zijn verzoek.

Don Diego stapte langs de aangewezen straten en bevond zich weldra voor eene vlakte, bewassen met droog gras, en dat slechts door een pad was doorkruist.

Don Diego waagde zich op dat pad en terwijl hij voortslenterde maakte hij de volgende overwegingen:

— Hoe staan de kansen?... Indien de edele kapitein Alfonso de Puabla een eerlijk man is, dan heb ik hem heel en al in mijne handen, door zijne speelschuld en zal ik nog al gemakkelijk in het klooster een voet in huis krijgen... Is de edele gezagvoerder een schurk, dan zal hij mij doodeenvoudig door zijn soldaten laten buitensmijten en is de kans geheel verkeken... In dit laatste geval...

— Halt! klonk het.

Hij keek naar den kant uit vanwaar hem dat bevel werd toegeworpen en ontwaarde een onderofficier en een zestal soldaten, de bajonet op het geweer, die naar hem toekwamen.

— Wat doet gij hier?

— Ik stap voort.

— Waarheen?

— Naar het klooster ginds...

— Wat hebt gij daar te doen?

— Ik word er verwacht door kapitein Alfonso de Puabla, waarschijnlijk uw bevelhebber...

— Zoo... En de reden?

— Heb ik u niet te zeggen... Staatszaken...

— Dat kan eenieder beweren...

— Leid mij bij den kapitein, de rest gaat ons getwee aan: Alfonso de Puabla en mij!

De onderofficier dacht een oogenblik na.

— Het bevel duldt geene uitzondering, sprak hij... Niemand mag het klooster naderen dan op vertoon van een vrijgeleide... Heeft de kapitein er u geen gegeven?...

— Neen, en om de goede reden dat ik hem niet gezien heb in den laatsten tijd. Ik moet hem echter dringende bevelen overmaken. Indien ge mij verhindert tot bij hem te gaan, zal het u duur te staan komen... Ik herhaal nog eens: het geldt Staatszaken...

De onderofficier werd door dat woord eenigszins uit zijn lood geslagen, maar hij vond er een middel op om de hem gegeven bevelen niet te overtreden en don Diego toch tot bij zijn kapitein te voeren.

— Ik neem u gevangen, zoo sprak hij.

— Voor deze wijze daad zal ik u weten te beloonen, sprak don Diego.

De soldaten plaatsten zich aan beide zijden van den man en op gezwierden pas ging het naar het klooster...

Nadat de onderofficier het wachtwoord aan een schildwacht had toegefluisterd, deed deze laatste de poort ontsluiten en het groepje trad onder een groot en zwaar gewelf, waar eene volkomen duisternis heerschte, want deze breede gang was door eene tweede poort afgesloten...

De onderofficier klopte aan op een deurtje dat in een zijmuur was aangebracht en trad met don Diego en twee soldaten eene kleine kamer binnen, waar vier witte muren te zien waren en voor alle bemeubeling eene tafel en een stoel.

Bij deze tafel zat een man, in uniform, eene pijp te rooken...

— Wat is er? vroeg hij norsch.

— Wij hebben dezen man op het plein aangetroffen en hem aangehouden, luitenant.

Deze keek don Diego uitvorschend aan en vroeg:

— Wat deedt gij daar?

Don Diego streek zijne knevels op en de hand op het gevest van zijn degen, antwoordde hij op hoogen toon:

— Ik verlang kapitein Alfonso de Puabla te spreken over Staatszaken.

— Uw vrijgeleide?

— Ik bezit er geen.

— Uwe papieren?

— Ze liggen in de afspanning waar ik logeer...

— Dan zullen wij de zaak onderzoeken... Neemt hem zijne pistolen en zijn degen af.

— Wat! kreet don Diego... Wat!... Zijt gij gek kerel!...

De soldaten hadden hem bij de armen gegrepen en de onderofficier nam de pistolen van den woedenden don uit dezes gordel, gespte zijn degenband los en legde alles op de tafel.

— Opsluiten, beval de luitenant.

— Ik zeg u...

— Opsluiten, herhaalde de andere.

— Wie mij...

— Opsluiten! kreet de officier en sprong recht.

De twee soldaten sleurden don Diego uit de kamer.

Santa Fé de Bogotta! riep deze zoo opgewonden dat de woorden hem bijna in de keel bleven... Dat zal die kerel duur betalen!

De tweede poort werd ontsloten en zij kwamen op een soort voorhof, waarop de gebouwen van het eigenlijke klooster uitgaven...

Links stond een lang gebouw, dat vele deurtjes vertoonde, die allen gesloten waren, en dat aan een magazijn deed denken.

De onderofficier ontsloct een dezer lage deurtjes en de soldaten, die don Diego nog altijd bij de armen vasthielden, duwden hem naar binnen.

De grendel werd achter hem dicht geschoven en don Diego bevond zich in eene smalle cel, die door een eng kijkgat een karig licht ontving.

Wanneer zijne oogen aan de halve duisternis gewoon geraakt waren, bemerkte hij dat alleen een klein bankje in deze gevangenis te zien was.

Hij ging zitten.

— Madre de Dios! riep hij luide uit... De kapitein houdt er eene zonderlinge manier op na om de vrienden te ontvangen, die hem aan zijne speelschulden komen herinneren. Als wachtzaal is het alles behalve rijk ingericht!...

Weet hij wat er thans met mij geschied is, heeft hij aan zijn soldaten opgedragen mij op deze wijze te ontvangen, dan is hij een schurk!...

En wat gaat er dan met mij gebeuren?

Hij kan mij dan hier lang laten zitten!

Dagen, weken, maanden...

Deze gedachte maakte hem weer woedend.

Hij vloog recht en begon met de beide vuisten op het deurtje te hameren...

Het scheen niet den minsten indruk daar buiten te maken, want toen hij na zijn gebeuk gretig luisterde, met het oor tegen de deur, ving het niet het geringste geluid op.

Don Diego ging weer zitten, met de ellebogen op de knieën en het hoofd in de handen.

— Het is om eene moord te doen! riep hij wanhopig uit. Maar dan zou ik mijn eigen moeten vermoorden, want voor het oogenblik heb ik hier niemand anders onder de handen. En dan zou ik mij moeten opknoopen, want ik bezit geene wapens.

Hij werd weer woedend.

— Die kerel die mij mijn pistolen en mijn degen heeft doen ontnemen, die zal ik mijn staal tusschen de ribben stooten of ik zal geen don Diego meer heeten!... Mij den degen van het lijf rukken!... Dat is de eerste maal en die oneer moet in het bloed gesmoord worden!

Het duurde lang, zeer lang eer de grendel werd weggeschoven en don Diego had al den tijd om van dolle woede in zware wanhoop te vervallen, en deze weer te doen overgaan in hevige opgewondenheid.

Eindelijk werd de deur geopend.

Kapitein Alfonso de Puabla stond voor hem.

— Mijnheer, zei don Diego, zijn knevels opstrijkend en de hand op de plaats waar het gevest van zijn degen anders te vinden was, Mijnheer, gij gedraagt u tegenover mij als een... als een... ja, ik moet het zeggen, als een slecht opgevoed man.

Hij wilde zeggen: als een schurk, maar kon het woord inhouden.

— Ik begrijp, don Diego, sprak de kapitein op zeer innemende wijze, die den don, die zeer beweegliik was, deed bedaren, ik versta dat gij niet goed gezind zijt, maar ik heb geen schuld aan het gebeurde en ik bied u mijne verontschuldigingen aan... Gelieve mij te volgen...

Toen zij het voorhof overstaken, om naar de andere zijde van de gebouwen te gaan, die vóór het eigenlijke klooster waren opgericht, kwam de onderofficier, die don Diego had gevangen genomen, toegeloopen met de pistolen en den degen, welke hem ontnomen waren geworden in de kamer van den luitenant...

Don Diego nam de wapens in ontvangst, als een koning wie men kroon en schepter zou aanbieden en, na zijn degenriem omgord en zijne pistolen geborgen te hebben, sprak hij:

— Zeg uwen officier dat ik bij de eerste de beste gelegenheid hem de ooren met dezen degen zal afkappen...

Hij stopte den onderofficier wat goud in de handen.

— Dat is uwe belooning, omdat ge mij wel hebt willen gevangen nemen...

En tot Alfonso de Puabla:

— Ik volg u...

Trotsch, het hoofd in den nek, stapte hij voort.

De woonkamer van den bevelhebber der wacht was zeer sober bemeubeld, met eene kast, eene tafel, enkele stoelen en een paar prenten tegen den muur.

— Ga zitten, don Diego... Aan wat heb ik uw bezoek te danken.

— Wel aan uwe uitnoodiging...

Don Diego dacht terecht.

— De vent zal zich niets meer herinneren van al wat hij in de laatste minuten, voor hij bij Gil Blas in het slaap viel, heeft verteld. Ik mag dus opdisschen al wat mij door het brein gaat.

Alfonso de Puabla wreef met de rechterhand over zijn voorhoofd.

— Een goed teeken, overwoog don Diego... Hij is niet in staat zijn gealkoholiseerde hersenen te doen werken...

— Ja, zei de kapitein, ik heb u inderdaad uitgenoodigd mij in mijn woon te komen opzoeken..., maar ik weet om den duivel niet meer waarom!... Wij hebben bij Gil Blas nog al wat weggezet, niet waar.

— Wij hebben niets weggezet, lachte don Diego, wij hebben het alles goed uitgedronken... Wanneer men door de jacht van het spel wordt ingenomen, moet men zich de keel spoelen... Gij herinnert u niet waarom ge mij gevraagd hebt vandaag bij u te komen... De reden is zeer eenvoudig, amigo... om mijn nadorst te lesschen... Gij hebt mij wijs gemaakt dat gij een wijntje rijk zijt, dat honderde uren in den omtrek niet te vinden is... Dat werd geenen dooven toegefluisterd en daarom zit ik hier...

Een zucht van ontlasting steeg uit de benauwde borst van Alfonso op, want hij dacht dat don Diego met de deur ging in huis vallen en over de speelschuld van den vorigen nacht zou spreken.

Hij sloeg op eene klok, die op de tafel stond en eenen schellen klank liet hooren, die lang in de kamer zinderde...

Eene zijdeur werd geopend, en daar verscheen een der schoonste Mexicaansche meisjes, die het oog van don Diego ooit had gestreeld...

De kapitein bestelde wijn.

— Madre de Dios! kreet de don als het meisje verdwenen was... Wat eene mooie meid!...

— Mijne nicht...

— Zoo... Gij hebt familie die bij de schepping der wereld tegenwoordig was als ze de welgevormde lichamen en de beeldige snoetjes hebben uitgedeeld... Ik dacht niet in uw somber kloostergebouw zulk een weelderig jonge vrouw te zullen zien!

— En dan zeggen ze, deed Alfonso opmerken, dat de keizer het hier niet goed heeft!... Hij wordt door deze lieve meid bediend!

— Hoe heet dat mooie kind?

— Carmen...

Het meisje bracht den wijn en de twee vrienden klonken en dronken op malkaars welvaren.

— Gij spraakt daar zooeven van den keizer, hernam don Diego... Ik heb wel hooren beweren dat hij hier in het klooster is opgesloten geworden, maar niemand in de stad weet het te verzekeren.

— Hij zit hier, amigo... Mij is de eer aangedaan geworden hem te bewaken... Ik bedoel niet dat het een eer is zulk een vuig terrein in het oog te houden, maar wel dat het een eer is het vertrouwen te genieten met zulk een werk belast te worden... Ik mag u verzekeren dat hij hier niet zal uitgeraken... want van den geringsten soldaat tot mijne luitenanten zijn het allen lieden waarin het grootste vertrouwen kan worden gesteld, ze staan er even zoo vast voor als ik...

— Als het dan zoo vast is als gisteren nacht, dacht don Diego, dan schommelen ze allen op hun beenen... In ieder geval is het goed te weten hoe de wacht hier is samengesteld... De schoone Carmen die den keizer bedient en de soldaten en officieren die niet om te koopen zijn, dat moet ik goed in mijn ooren vastknoopen...

— Nu ik zal maar eens een sterke slag wagen, zoo dacht don Diego... Klinkt het niet dan botst het en het komt toch wel ergens terecht...

En hij vroeg op onverschilligen toon, als hechtte hij er niet veel belang aan:

— Gij krijgt wellicht den keizer niet te zien?

— Integendeel, ik zie hem alle dagen.

— Gij kunt in zijne gevangenis?